

İsa Mesih'in Vahyi - Sayı On Sekiz

Babaların Günahları

Jeff Pippenger

2023-11-19

1856'da, James ve Ellen White, daha önce Filadelfya olarak nitelendirilen Millerci Adventizmi Laodikyalı olarak tanımladılar. Ardından James White, Review and Herald dergisi aracılığıyla harekete Laodikya mesajını duyurmaya başladı. Aynı yayında, aynı yıl, White çifti tarafından o denli yüksek tutulmuş — ilk oğullarına adını verecek kadar — Hiram Edson tarafından, Levililer'in yirmi altıncı bölümündeki "yedi vakit" konusunda artan ışık sekiz makalelik bir dizi halinde sunuldu. Dizi, gelecekte tamamlanacağı vaadiyle sona erdi, ancak bir daha ortaya çıkmadı. Birinci meleğin hareketinin Filadelfya'dan Laodikya'ya geçiş noktasında, hareket, Tanrı'nın meleklerinin William Miller'a fark ettirip ilan ettirdiği ilk "zaman peygamberliği"ni temsil eden Levililer 26'daki "yedi vakit" meselesinde tökezledi.

"Yedi vakit", Millerit tapınağının temelini baş köşe taşıydı. Kutsal bir temelin her peygamberî tasviri Mesih'in bir tasviridir; çünkü Mesih'ten başka bir temel atılamaz.

Çünkü atılmış olan temel dışında başka bir temeli hiç kimse atamaz; bu temel ise İsa Mesih'tir.
1. Korintliler 3:11.

Mesih yalnızca temel değildir; aynı zamanda yapıcıların reddettiği ve ardından üzerinde tökezledikleri temel taşıdır. O, nihayetinde başköşe taşı olan taştır. Millerit tarihinde "yedi kez" o köşe taşının sembolüydü.

Mesih, bir hafta için birçoqlarıyla antlaşmayı teyit etti. Hiram Edson'un sekiz tamamlanmamış makalesinde tanımladığı İsrail'in kuzey krallığına karşı "yedi vakit" kehanetinin yapısı, Daniel kitabının dokuzuncu bölümünün yirmi yedinci ayetinin yerine gelişinde Mesih'in antlaşmayı teyit ettiği peygamberî haftanın birebir aynı yapısını tekrarlıyordu. Mesih'in İsrail'i topladığı hafta, Mesih'in İsrail'i dağıttığı haftayla aynı yapıya sahipti. Eski İsrail'in dağıtılışı iki bin beş yüz yirmi yıldır ve ruhsal İsrail'in toplanışı iki bin beş yüz yirmi gündür. Antlaşmayı teyit etmek için İsrail'i topladı ve antlaşması etrafındaki çekişme yüzünden İsrail'i dağıttı. "Yedi vakit"i Millerit mabedinin temel taşı olarak belirlemek, Mesih'i temel taş olarak belirlemekle tam bir uyum içindedir. O taşı reddetmek, Mesih'i reddetmektir.

Mesih, Hristiyanlık tarihinde ilk kez, 1856'da, Laodikya'nın kapısında durup kapıyı çaldığında, yapıcılarının bir kenara koymak üzere olduğu tökezleme taşı konusunda bilgide bir artış meydana getirmeyi amaçlıyordu. Yedi yıl sonra, ya da başka bir deyişle simgesel olarak iki bin beş yüz yirmi gün sonra, Laodikya Adventizmi kapıyı kapattı. Ne yazık ki Adventizm bilgideki artışı görmeyi reddetti. Üzerinde tökezlediğin taş, görmediğin taştır; ama hâlâ oradadır.

Halkım bilgisizlik yüzünden helak oluyor; çünkü sen bilgiyi reddettin, ben de seni reddedeceğim; artık benim için kâhin olmayacaksın. Tanrının yarasını unuttuğun için ben de çocuklarını unutacağım. Hoşea 4:6.

Yahuda'nın güney krallığına karşı "yedi zaman" laneti MÖ 677'de başladı ve Daniel sekizinci bölüm on dördüncü ayetteki iki bin üç yüz yıl ile birlikte 22 Ekim 1844'te sona erdi. "Yedi zaman", Advent hareketinin "temel ve merkezi sütunu" olarak tanımlanan bizzat o peygamberliğin bir parçasıdır. Adventizmin temel ve merkezi sütunu, birkaç başka peygamberlikle tam aynı zamanda yerine geldi. "Yedi zaman", iki bin üç yüz gün, Malaki üçüncü bölüm, Daniel yedinci bölüm on üçüncü ayet ve Matta yirmi beşinci bölümdeki on bakire benzetmesi, hepsi 22 Ekim 1844'te yerine geldi. 22 Ekim 1844 tarihi, Advent hareketinin temel tarihidir ve bu tarihle bağlantılı olarak tanımlanan yalnızca bir buyruk vardır.

Deniz üzerinde ve yeryüzü üzerinde durduğunu gördüğüm melek elini göğe kaldırdı ve sonsuzlara dek yaşayan, göğü ve onda bulunanları, yeryüzünü ve onda bulunanları, denizi ve onda bulunanları yaratan üzerine ant içti: Artık zaman olmayacak. Vahiy 10:5, 6.

Sister White, Vahiy'in onuncu bölümündeki yeryüzünün ve denizin üzerinde duran meleği İsa Mesih olarak tanımlar.

Yuhanna'ya talimat veren kudretli melek, İsa Mesih'in kendisinden başkası değildi. Sağ ayağını denizin, sol ayağını kuru karanın üzerine koyması, Şeytan'la olan büyük mücadelenin kapanış sahnelerinde üstlendiği rolü gösterir. Bu duruş, bütün yeryüzü üzerindeki en yüce güç ve yetkisini ifade eder. Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Yorumu, cilt 7, 971.

Mesih, en yüce otoritesini temsil etmek için denizin ve karanın üzerinde durdu. Sonra elini kaldırdı ve "artık zaman olmasın" diye buyurdu. Mesih, Milleritlerle bir antlaşmaya giriyordu ve tıpkı İbrahim'le antlaşmaya girdiğinde ona verdiği gibi onlara da tek bir buyruk verdi. İbrahim'e erkek çocukları sünnet etmesini emretti. Musa'nın döneminde seçilmiş bir halkla antlaşmaya girdiğinde birçok buyruk verdi; bu buyruklar arasında Ahit Sandığı'na yalnızca kâhinlerin dokunabileceğine dair yönerge de vardı. 22 Ekim 1844'te elini kaldırıp yemin ederek, peygamberlik zamanının artık Kutsal Kitap'taki peygamberliklere dahil edilmeyeceğini ilan etti. İsa, meleklerden oluşan bir bulut içinde göğe yükselirken "zamanlar ve dönemler" konusuna değinmişti; böylece iki tanığın bir sancak gibi yükselişini simgelemişti. O zaman verdiği buyruk da "zamanlar ve dönemler"le ilgiliydi.

Bunun üzerine bir araya geldiklerinde ona, "Rab, İsrail'de egemenliği bu zamanda yeniden mi kuracaksınız?" diye sordular. O da onlara, "Baba'nın kendi yetkisine bıraktığı zamanları ya da dönemleri bilmek size düşmez. Ama Kutsal Ruh üzerinize geldiğinde güç alacaksınız; Yeruşalim'de, bütün Yahudiye'de ve Samiriye'de ve yeryüzünün uçlarına kadar benim tanıklarım olacaksınız." dedi. Elçilerin İşleri 1:6-8.

İsa, "zamanlar ve dönemler yoktur" demedi; çünkü Süleyman aracılığıyla konuşarak "zamanlar ve dönemler" in var olduğunu doğrulamıştı.

Her şeyin bir zamanı vardır ve göğün altında her amacın bir vakti vardır: Vaiz 3:1.

Kutsal Kitap kaydında, "Harika Sayıcı" Palmoni'ye tanıklık eden "zamanlar ve dönemler" vardır; ancak 22 Ekim 1844'ten itibaren Tanrı'nın halkına, zamana dayandırılan bir peygamberlik mesajını bir daha asla sunmamaları emredilmiştir. İsa'nın göğe yükselmeden hemen önce

öğrencilerine verdiği öğüt, Vahiy on birinci bölümde arınmış halkının bir sancak olarak yükseltilmesinden hemen önceki tarihi temsil eder ve 22 Ekim 1844'te verdiği buyruğuyla uyumludur. Adventizmin temel tarihinde Mesih, zamana dayalı peygamberlik mesajlarının artık olmamasını buyurdu; Vahiy on birinci bölümdeki iki tanığın göğe alınışını simgeleyen kendi göğe yükselişinde ise bu buyruğu yineledi.

“Bütün erkek ve kız kardeşlerimiz, Rab’bin gelişine dair sözünü yerine getirmesi için ya da O’nun özel önem taşıyan başka herhangi bir vaadiyle ilgili olarak bir zaman belirlemeye kalkışan herkese karşı sakınsın. ‘Baba’nın kendi yetkisine bıraktığı zamanları ya da dönemleri bilmek size düşmez.’ Sahte öğretmenler Tanrı’nın işi için çok gayretli görünebilir ve kuramlarını dünyaya ve kiliseye sunmak için kaynaklar harcayabilirler; fakat yanlış hakikatle karıştırdıkları için mesajları bir aldatmacadır ve canları yanlış yollara götürecektir. Onlarla yüzleşilmeli ve onlara karşı çıkılmalıdır; bunun nedeni kötü insanlar olmaları değil, yalanın öğretmenleri olmaları ve yalana hakikatin damgasını vurmaya çalışmalarıdır.” Hizmetkârlara Tanıklıklar, 55.

Ellen White, yalnızca O’nun İkinci Gelişi değil, özel öneme sahip herhangi bir şeyi tarihleyen bir zaman mesajının asla verilmeyeceğini açıkça belirtmiştir. Millerit hareketinin teması olan zamanla ilgili peygamberlik 22 Ekim 1844'te sona erdi ve o temel tarihle bağlantılı tek buyruk, Tanrı’nın mesajı sunulurken zamanın bir daha asla kullanılmaması gerektiğiydi.

Birinci meleşin hareketinin başlangıcında, Filadelfya’dan Laodikya’ya tam geçiş noktasında, Millerci hareketin temel gerçeği üzerine daha fazla ışık verildi. Yedi yıl sonra, ya da iki bin beş yüz yirmi sembolik gün sonra, ya da bir “çöl” sonra, 1863'te, “yedi kez”in temel taşı yapımcılar tarafından bir kenara bırakıldı.

Üçüncü meleşin son hareketinde, Laodikya’dan Filadelfya’ya geçişin tam anında, babaların günahlarının itirafını içeren bir sınama verilir. Babalar için temel konusundaki sınama "yedi zaman"dı; bu, onların temel taşıydı. Son hareket, babalarının temel taşını göz ardı ettikleri gibi, temel tarihle ilişkili tek buyruğu da göz ardı mı edecekti?

Evet. Kesinlikle tam da bunu yaptılar. Babalarının günahlarını tekrarladılar.

Onların babaları temel tarihte günah işlemediler; çünkü, başka şeylerin yanı sıra, o temel tarihte hâlâ Filadelfyalılardı. Onların babaları, Laodikya’ya dönüştüklerinde ve "yedi kez"i onun artan ışıyla birlikte reddettiklerinde, temel sınavlarında başarısız oldular.

1863'teki temel başarısızlıklarının öncesinde, Mesih yedi yıl boyunca Laodikyalı yüreklerinin kapısını çaldı. Yedi yıl, "yedi kez" in ve "çöl"ün simgesidir. 1856'dan 1863'e kadar süren "çöl"den sonra, temel sınavlarında başarısız oldular.

Üçüncü meleşin hareketinin ilk hayal kırıklığında, Tanrı'nın halkı, temel tarihle doğrudan ilişkili tek buyruğu reddederek günah işledi. Daha iyisini bildikleri hâlde, zaman tahminini peygamberlik mesajına dahil etmeyi seçtiler. Böyle yapmakla, oğlunu sünnet etmeyi ihmal eden Musa'nın günahını ve dokunmasının yasak olduğunu bildiği hâlde sandığa dokunan Uzzah'ın günahını tekrarladılar. Üçüncü meleşin hareketi, doğru olmadığını bildikleri şeyi yaptı! Biri bu gerçeğin

üzerini boyamak istiyorsa, kutuda kalan boyanın tamamını da kullanıp, bütün reform çizgilerinin ileriye işaret ettiği son reform çizgisinin ilk hayal kırıklığını temsil ettikleri sırada Musa ile Uzzah'ın ikisinin de günah işleyip Tanrı'nın iradesine karşı isyan sergilediği gerçeğinin de üzerine kapatsın. Reform çizgilerindeki ilk hayal kırıklığının örnekleri Alfa ve Omega'nın imzasını taşıyor ve orada yer alan kayıt Tanrı'nın halkının yararınadır; Tanrı'nın halkı bundan yararlanmayı reddetse bile.

Birinci meleşin hareketine, 'yedi zaman'ın çölünü simgeleyen yedi yıllık bir dönem verildi; bu dönem, 'yedi zaman'ın ışığıyla birlikte Laodikya mesajını kabul etmesi içindi. 'Yedi zaman'ın laneti, Rabbin ağzından kusulma lanetidir. 1863'te, içinde bir 'lanet' barındıran Eriha'yı yeniden inşa etme işini tekrarladılar. 1856'dan 1863'e kadar olan yedi yıl, eski İsrail'in atalarının, üzerlerine 'yedi zaman' lanetini getiren isyanının küçük bir örneğidir. Modern İsrail, 1863'te atalarının günahlarını tekrarladı.

Üçüncü meleşin hareketi, Musa ve Uzza'nınki kadar kesin bir biçimde, ilk hayal kırıklığı sınavını geçemedi. Ardından, üç buçuk günlük bir "çöl" dönemi boyunca sokaklarda öldürüldüler. Şimdi Tesellici'nin sesiyle bedenler hâline getiriliyorlar. Tesellici'nin sesi, çölde "ses" aracılığıyla veriliyor ve şimdi zaman tayini değil, "yedi zaman" sınavıyla karşı karşıyalar. Zaman tayini sınavını zaten geçemediler.

"Yedi zaman"ın geçerli bir hakikat olduğuna inanıp inanmadıkları konusunda sınanmıyorlar; çünkü daha önce "yedi zaman"ı geçerli bir peygamberlik olarak kabul ettiklerine dair tanıklık verdiler. İki bin beş yüz yirmi yıllık dağılma peygamberliğine inandıklarını itiraf ettiler. Ancak "yedi zaman"la ilgili yeni bir sınama ışığının bulunduğu farkında olmayabilirler. 1856'da atalarının durduğu yerde duruyorlar. Yeni ışık şudur: Vahiy 11'in üç buçuk günü yalnızca Fransız Devrimi'ni işaret etmekle kalmıyor; artık şimdiki hakikattir.

Yedi gök gürelesinin saklı tarihinin açığa çıkarılması ve yedinci mührün açılması, İsa Mesih'in Vahiy'nin artık mühürlerinin açıldığını gösteren iki tanık mı? Eğer öyleyse, Vahiy kitabının tamamı gerçekten son günlerden mi söz ediyor? Eğer bu doğrudur, üç buçuk gün bakireler benzetmesindeki gecikme zamanını mı temsil ediyor? Eğer ediyorsa, "yedi zaman"ın çözümü aslında 18 Temmuz 2020'deki Nashville tahminine katılanların yerine getirmesi gereken bir emri mi temsil ediyor?

Vay canına! İşte sana bir sınav! Uyanıp bekleme zamanında olduklarını fark edenler, üç buçuk günün sonunda gerçekten kendi günahlarından ve babalarının günahlarından tövbe etmek zorunda mı? Bir tahminde zamanı kullanmama emrini göz ardı etmek gerçekten günah mıydı?

Nashville'le ilgili gerçekleşmeyen kehanetin bir şekilde Tanrı'nın amaçladığı şey olduğu görüşünü benimseyen ve sonrasında da o iddiayı savunmaya çalışanlar için, Tanrı'nın peygamberlik sözlerinde zaman tayini günahının ötesinde bir gözlem daha eklemek isterim. Nashville hakkındaki sahte kehanetle yaşananlar yalnızca 1844'te Mesih'in buyruğuna karşı isyanın bir tezahürü değildi; Adventizm'in dışındakilere, Peygamberlik Ruh'u'nda bulunan kehanetlerin kusurlu olduğunu söyleyen bir eylemdi. Bu, Peygamberlik Ruh'u yazılarına bir leke sürdü. Dünyadakilere, Ellen White'in yazılarının Joseph Smith'in ya da Nostradamus'un yazıları kadar önemli olduğuna dair

kanıt sağlıyor. Ellen White'ın değerli sözleri, isyanımızın iğrenç sözleriyle kirletildi. Bu, Tanrı'nın Sözü olan Mesih'e karşı bir isyan olmaktan ibaret değildi; aynı zamanda Peygamberlik Ruhuna karşı bir isyandı. Patmos denilen adada Yuhanna, insani görüşünü Kutsal Kitap ve Peygamberlik Ruhunun üstüne koyduğu için değil, bu iki tanığa itaat ettiği için zulüm görüyordu.

Ben de kardeşiniz ve sıkıntıda, İsa Mesih'in krallığında ve sabrında paydaşınız olan Yuhanna, Tanrı'nın sözü ve İsa Mesih'in tanıklığı uğruna Patmos denilen adadaydım. Vahiy 1:9.

İlk hayal kırıklığımızda Musa atamızın günahlarını tekrarladık ve bunu itiraf etmemiz gerekiyor. Bunu itiraf etmemiz gerekiyor, çünkü şimdi 1856'dayız. Şimdi, tıpkı o zaman olduğu gibi, "yedi zaman" hakkında yeni bir ışık var. Şimdi Laodikya'dan Filadelfya'ya geçiştiniz; başlangıçtaki hareket 1856'da Filadelfya'dan Laodikya'ya geçiştiniz. 1856'da, atalarımız "yedi zaman" konusundaki artan bilginin yayımlanmasını durdurdular. O ışığın yayımlanmasını durduramayabiliriz, ama kalplerimizin kapılarını bu ışığa kesinlikle kapatabiliriz. İlk Yedinci Gün Adventist kurucularının yaptığı gibi, taşın aslında orada olmadığını varsayabilir ve ona takılıp tökezlemeye devam edebiliriz. Sorunumuz şu ki, başımızı kuma gömmek için bir yüzyıldan fazla zamanımız yok, çünkü yargılar zaten başlamış durumda.

Alfa ve Omega'nın, bir şeyin sonunun onun başlangıcıyla tasvir edildiği ilkesiyle bize öğretmesine izin verirsek, Alfa ve Omega'nın Nashville kehanetinin atalarımızda önceden örneklendiğini gösterdiğini kolayca görebiliriz. Bu gerçeği kabul ettiğimizde, şu gerçeğe yüzleşeceğiz: kehanetten bu yana, başarısız kehaneti haklı çıkarmak için bir tür beşerî mantık üretmeye yönelik her çaba bir incir yaprağından ibaretti. O zaman, düşmanın diyarında bulunduğumuz süre boyunca Tanrı'nın bizimle yürümemiş olduğunu göreceğiz. O oradaydı, ama yalnızca kalplerin kapılarını çalıp içeri girmek için fırsat aradığı anlamında. Beşerî mantığın incir yaprağı kaldırılırsa, o halde Nashville kehanetini haklı çıkarmak için başvurduğumuz inkârın ya da kusurlu beşerî mantığın, Mesih'e aykırı yürüdüğümüzün bir kanıtı olduğunu da görebiliriz.

1856'da, Filadelfya Adventizmi Laodikya'ya dönüştü ve bunu biliyorlardı. Rab bunu, kadın peygamber ve kocasının sözleri aracılığıyla doğruladı. O Laodikyalı yüreklerin kapılarında duran Mesih, içeri girip onlarla birlikte yemek yemeyi teklif etti. Yemek için getirdiği yiyecek, "yedi zaman"ın temel taşıydı. Reddetteler.

2023'te, son hareket artık Laodikya'dan Filadelfya'ya geçmektedir; çünkü sekizinci kilise, yedi kiliseye aittir. Alfa ve Omega olan Rab, bunu "hakikat" sözüyle doğrulamıştır. Mesih şimdi, yakın zamanda ölmüş o kuru kemiklerin kapısında duruyor ve içeri girip onlarla birlikte yemek yemeyi teklif ediyor; onlarla paylaşmak istediği yemek, 1856'da babalarıyla paylaşmaya çalıştığı yemeğin aynısıdır. Bu, 1856'da babaları için olduğu gibi, "yedi zaman" doktrininin sadece teknik ayrıntıları değildir. Hayır, bu "yedi zaman"ın acı ilacıdır ve bu ilaç, çoğu kez yutması zor olan bir tür alçakgönüllülük gerektirir.

RAB'bin sözü yine bana geldi ve şöyle dedi: İnsanoğlu, Sur'un hükümdarına de ki: Rab Tanrı şöyle diyor: Yüreğin kibirlendi ve "Ben Tanrıyım; denizlerin ortasında, Tanrı'nın tahtında oturuyorum" dedin; oysa sen Tanrı değil, insansın; yüreğini Tanrı'nın yüreği gibi koymuş olsan bile. İşte, Daniel'den daha bilgesin; sende gizlenebilecek hiçbir sır yok. Hezekiel

28:1-3.

Belki de Nashville tahminine katılan bizler Daniel'den daha mı bilgeyiz?

Onun krallığının ilk yılında, ben Daniel, peygamber Yeremya'ya gelen Rab'bin sözü uyarınca Yerus alim'in yıkımı için yetmiŐ yilın tamamlanacağını kitaplardan anladım. Yüzümü Rab Tanrı'ya çevirdim; dua ve yakarışla, oruçla,  ul kuŐanıp k l içinde O'nu aramak için. Ve Tanrım Rab'be dua ettim, itirafta bulunarak Şöyle dedim: Ey Rab, Seni sevenlere ve buyruklarını tutanlara antlaşmaya sadık kalan ve merhamet eden büyük ve korkunç Tanrı, günah iŐledik, haksızlık yaptık, kötülük ettik ve baŐkaldırdık; Senin buyruklarından ve hükümlerinden saparak. Ne de Senin kulların olan peygamberlerin, Senin adınla krallarımıza,  nderlerimize, atalarımıza ve ülkenin bütün halkına söylediklerine kulak verdik. Ey Rab, doğruluk Sana aittir; ama bize, bugün olduğu gibi, utanç düŐer—Yahuda halkına, Yerus alim'in sakinlerine ve Senin bizi sürdüğün bütün ülkelerde, yakında olanlar da uzakta olanlar da dahil, bütün İsrail'e— unk  Sana karşı suç iŐledik. Ey Rab, bize, krallarımıza,  nderlerimize ve atalarımıza utanç düŐer;  unk  Sana karşı günah iŐledik. Ama Tanrımız Rab'de merhamet ve bađıŐlama vardır; biz O'na karşı isyan etmiŐ olsak da. Tanrımız Rab'bin sesine itaat etmedik; O'nun kulları peygamberler aracılığıyla önümüze koyduğu yasalarında y r medik. Evet, bütün İsrail Senin yasını çiğnedi; Senin sesine itaat etmemek için ondan saparak. Bu yüzden, Tanrı'nın kulu Musa'nın yasasında yazılı olan lanet ve yemin üzerimize döküldü;  unk  O'na karşı günah iŐledik. Ve üzerimize büyük bir kötülük getirerek, bize ve bizi yargılayan yargı larımıza karşı söylediği sözlerini doğruladı;  unk  göklerin altında Yerus alim'e yapılmıŐ olan gibi yapılmıŐ bir Şey olmamıŐtır.

Musa'nın Yasası'nda yazıldığı gibi, bütün bu kötülük baŐımıza geldi; yine de k t l klerimizden dönelim ve senin gerçeğini anlayalım diye Rab Tanrımızın huzurunda dua etmedik. Bu nedenle Rab kötülüğü g zetti ve onu üzerimize getirdi;  unk  Rab Tanrımız yaptığı bütün iŐlerde doğrudur; bizse onun sesine itaat etmedik. Şimdi ise, ey Rab Tanrımız, halkını kudretli elinle Mısır diyarından çıkararak ve bugün olduğu gibi kendine ad kazandıran sen; günah iŐledik, kötülük ettik. Ey Rab, bütün doğruluğuna göre yalvarıyorum:  fken ve gazabın, kutsal dağın olan kentin Yerus alim'in üzerinden uzaklaŐsın;  unk  günahlarımız ve atalarımızın su ları yüzünden Yerus alim ve halkın  vremizde olanların hepsine alay konusu oldu. Şimdi, ey Tanrımız, kulunun duasını ve yalvarıŐlarını iŐit ve Rab hatırı için ıssız kalmıŐ kutsal tapınağının üzerine yüzünü aydınlat. Ey Tanrım, kulağını eđ ve iŐit; gözlerini a  ve yıkıntılarımızı ve senin adınla anılan kenti g r;  unk  yalvarıŐlarımızı sana doğruluklarımızdan dolayı değil, büyük merhametlerin uğruna sunuyoruz. Ey Rab, iŐit; ey Rab, bađıŐla; ey Rab, kulak ver ve yap; gecikme, ey Tanrım, kendi hatırın için;  unk  kentin ve halkın senin adınla anılıyor. Ben konuŐup dua ederken, kendi günahımı ve halkım İsrail'in günahını itiraf ederken ve Tanrımın kutsal dağı için Rab Tanrımın huzurunda yakarışımı sunarken; evet, ben daha duada konuŐuyorken, baŐlangıçta g r mde gördüğüm o adam Cebrail, çabucak uçarak akŐam sunusu vaktinde bana dokundu. Bana açıklama yaptı, benimle konuŐtu ve dedi: Ey Daniel, Şimdi sana bilgelik ve anlayıŐ vermek için geldim. Daniel 9:2-22.